

Al. Nyezvanov: Szeptember végén

PETÓFI SÁNDOR fordításakor

*Eljön az ősz és eltörpülnek a dolgok,
Szemben a napok aranyhordáival,
Fekszik a fáradt kéz pohárra várva,
Fejszét felejt, szablyát — felejtene.*

*Leszáll a nap, és költők bólogatnak,
Nőnek a lét tizenkilencedik századai,
Amikor mind, mikor együtt és vígan,
És senki sem kéri, hogy legyen visszaút.*

*Ilyen a csönd; és ilyenek az élők,
Ablakomban őszirózsa és medve vár.
Csipkebogyó a gépfegyvertárakban —
Nem vigyázunk, és emberek leszünk.*

*Szeptember szalad, mint a harcosok,
Köbe vésik szavaik jó barátaink,
Felhők mögött zeng nagy testvériség,
Itt-ott, elöl-mögött — költőietlenül.*

*Üzenet ez már a mind-enyéimeknek,
Szembejönnek fakó dűlőutakon,
Ballagnak békén űr—föld-öltözetben —
S várom az őszet, csak ezt mondhatom.*

1988.

Szárazon, tengeren

ANTE POPOVSZKI barátom verse

*Szárazra, tengerre bámulva,
Valóban érett lettem én:
— Szétveri a sereg önmagát.*

*Érett lettem:
a szív gránitját szétvágja a szablya,
És csont hasítja ketté a csontokat.
S megjelenik a felséges jelenés:*

*Napsugárba öltözött asszony
Szomorú mezőn fia nevét kiáltja.*

*A fia hallgat a földben, nem válaszol,
Szerencsétlen, hadba vonuló.*

*Szárazra, tengerre bámulva,
Valóban érett lettem én:
— Szétveri a sereg önmagát.*

Finn költők

LEO RISKINEK

*Ezek a nemes madarak
kiveszőben*

*A vadászok
szótlán gubbasztanak
szegre akasztott puskáik alatt*

*Szemük tükrében
homályos gondolatok*

*A vont csövekben
perceg a rozsdá*

*Messziről-régről kék madárcsapat
kiált valahonnan
őskori vizek felől
s a vijjogásból iszonyú tér kerekedik*

*Oly nehéz fölreznenni is a szóra
holott a villogó tollak:
egész élet*

*Itt ülni fehér fal előtti lócán
sorban mint láthatatlan
kivégző osztag előtt*

Hej cimborák hajósok ágyútöltelék

*Mintha valami moccanna kirügyezne
Imitt-amott várakozó mentőcsónakok
arra az alkalomra hogyha...*

Fatornyokból száll az üzenet

*S a nagy álomból fölébrednek és az
öreg csapat
csikorgó szíjait rendezgeti büszkén
szeméből álmát törli
bámulja megújult fegyverét*

*Am hova tűntek a
kipusztult nemes madarak*

1989.

Az udvar

VÁSÁRHELYI GÉZA emlékére

Lassan a költő boldog udvarát
benövi a fű.
Selymében gyermek viháncol, és
minden gyönyörű.
Feltámad ez-az, szőlő, bizalom,
sóska, saláta, mák.
Nem hitted volna:
életed értelme — békavirág.
Ily nagyra nőttél, alacsonyodtál,
miközben elsunyítanak az évek.
Egyre drágább a jó baráti szó,
és ritkul a foghíjas ének.
Valaki elmegy, valaki megjön,
iszonyú titkuk föltárják a könyvek.
Hirtelen dermed fémmé a pillanat —
sértettek sértést megköszönnek.
Negyvenötödször tavaszodik — ingyen;
a költő titkon el-elégiál.
Hegyeken túl izzó vaspáncélban
nehéz léptekkel közeleg a nyár.

1988.

BELICZAY MÁRIA GRAFIKÁJA